

24.

Lưu diễn Vũng Tàu, thứ Ba 29/7/1980.

Trong tôi có những cơn u uất không sao giải tỏa được. Sự yên lặng trước Đan, giờ đây (nguy hiểm thay!) lại sắp trở thành một thói quen. Nhiều đêm im lặng, tôi thấy bức rức đến nặng nề tâm khảm.

Những ngày lưu diễn Vũng Tàu hôm nay cũng vậy. "*Một con người khác, lãnh đạm, vô tâm*" từ Đan dần dần hiện ra trước mắt tôi.

Phải thú nhận rằng càng ngày tôi càng thất vọng. Có cái gì đó cứ khoen đục tâm hồn, một sự đổ vỡ nhẹ nhàng nhưng hiệu quả theo từng giây phút. Trong tôi luôn luôn là một dẫn xé thôi thúc giữa hai ý thức Thiện- Ác đến gần kiệt lực. Một bên là thuần thực chịu đựng, bên kia là nổi loạn điên cuồng. Càng ngày càng thấy đuối sức đến chỉ muốn buông rơi tất cả, muốn phá bỏ mọi kiềm thúc hôn nhân bấy lâu tự ý chui; muốn nổi loạn để dẹp bỏ mọi mệt mỏi mà đời sống này tạo ra.

Những ngày lưu diễn Vũng Tàu, Đan hay bỏ tôi một mình ở nhà để đi uống rượu cùng bè bạn. Đây là điều buồn bực và đáng sợ hãi nhất. Sự cô đơn chế ngự tâm hồn, ăn mòn từng chút mọi chịu đựng trong tôi. Hơn lúc nào tôi cảm thấy ghê tởm thân phận đàn bà trong một đời sống làm vợ u tối. Hơn lúc nào, trí óc làm việc đơn độc mà không còn trái tim hỗ trợ, tôi biết rằng những cái gì mình đang cấu tạo và nâng niu từng chút chỉ là vô ích, là ảo tưởng xây dựng trên cát mà thôi.

Giờ đây, đã 30 tuổi, với cái kinh nghiệm nghèo nàn về hôn nhân, tôi phải nhận, "hạnh phúc" trên ngôn từ hoa mỹ chỉ là sự kết tụ của những thống khổ lao đao, của nước mắt tuyệt vọng và những khổ đau câm nín. "Hạnh phúc" PHẢI xoay quanh những thứ ấy, nếu quả tình tôi thèm muốn có "hạnh phúc."

Một ngày trong chuyến lưu diễn hai tuần, chúng tôi cãi nhau trầm trọng.

Sự tan nát viết ở đây chính là nhìn thấy rõ Đan không còn cần thiết tôi nữa, hay là tình yêu đã biến thành nhạt phai nhàm chán và sự níu giữ chỉ là những điều rất đáng ghê tởm.

Một ngày như vậy, chúng tôi đưa ra hết mọi dầy vò mãnh liệt cho nhau, rồi Đan bỏ ra đi cùng bè bạn, để tôi ngồi lại trong sự trầm uất một mình. Nỗi kiêu hãnh của 12 năm làm người đàn bà độc lập bị tổn thương mạnh, tôi muốn buông mặc tất cả rồi ra sao thì ra... Nhưng đau khổ chính là chẳng thể nào quyết định được gì cho dứt khoát. Sự hiểu biết cứng rắn cho tôi nhìn thấy rõ đây là cơ hội tốt để tôi nói lời từ tạ... vậy mà trái tim thì mềm yếu quá để chỉ đổi lấy tuyệt vọng điên cuồng.

.....

(Tự ý bỏ 14 dòng)

.....
Quả là nòi tình, cái kiếp vô cùng đau khổ của người nghệ sĩ. Tôi đúng là nòi tình dù cũng chính đó là điều khiến tôi thật sợ hãi. Tôi yêu mãnh liệt quá, cuồng dại và chân thật quá. Chính những cá tính này trong tình yêu đã khiến tôi một đời nhuốm nặng khổ đau.

.....
(Tự ý bỏ một trang)

.....
Những ngày Vũng Tàu, trí óc không ngừng làm việc. Lắm khi ứa nước mắt thương thân mình, cũng lắm khi bồi hồi thương cho Đan. Đan cũng thật khổ trong sự phải chịu đựng quá nhiều những cơn điên đảo từ tôi đưa đến. Chúng tôi cùng điên, cùng dày xéo lẫn nhau và cùng một lượt đui xua hạnh phúc.

Những ngày Vũng Tàu tưởng êm đềm hóa ra hoang phí. Cái thuở thắm thiết mới đi vào đời nhau đã vĩnh viễn qua đi rồi. Tôi trở lại là con người mệt mỏi, u uất, đôi mắt trũng sâu hằn rõ nét buồn đến dại, đáng đáp ma trời lãng đãng.

Đôi lúc lại nghĩ đến những mơ ước chung quanh, âm nhạc và sự ra đi.. để rồi càng thêm tuyệt vọng. Lắm khi tự mình an ủi, kiếp này thôi đã lỡ, đành đợi tái tạo tất cả ở kiếp sau.

Cứ vậy, tôi không còn bình thường nữa, nụ cười và niềm vui trong 10 tháng yêu đương đã chấp cánh bay xa.

.....
(Tự ý bỏ 7 dòng)

.....
Đan đặt tay trên tóc tôi, nói lên nhẹ nhàng tâm tình ngút ngàn trong anh. Rồi kết luận:

"Em hãy luôn luôn nghĩ rằng em đang là vợ anh."

[]